

dąbrowski

MARIAN DĄBROWSKI

Marian Dąbrowski urodził się 5 marca 1940 roku w Warszawie. W 1953 roku ukończył szkołę podstawową, a w 1957 Technikum Łączności Nr 1. Jest absolwentem Wydziału Łączności Politechniki Warszawskiej (1962, specjalność Radiotechnika — Radiolokacja). Pracę w Politechnice Warszawskiej rozpoczął w 1961 roku w Katedrze Telegrafii, a potem w Instytucie Teleelektroniki i Instytucie Telekomunikacji. W 1969 roku obronił rozprawę doktorską, za którą został wyróżniony Nagrodą Ministra. Od 1939 roku pracował na stanowisku adiunkta, a od 1975 roku — docenta w Instytucie Telekomunikacji. W październiku 1990 roku otrzymał tytuł naukowy profesora i stanowisko profesora nadzwyczajnego. Od kwietnia 1999 roku jest profesorem zwyczajnym w Politechnice Warszawskiej.

Zainteresowania badawcze i zawodowe Mariana Dąbrowskiego ukierunkowane są na cyfrowe systemy i sieci telekomunikacyjne. Czterdziestoletni staż pracy zawodowej można podzielić na cztery okresy: lata 1958–1968 — systemy transmisji danych, lata 1968–1976 — systemy teleinformatyczne, lata 1977–1990 — cyfrowe telekomunikacyjne systemy i sieci zintegrowane, a od 1990 roku — kierunki rozwoju telekomunikacji, w tym radiowe systemy komórkowe. W pierwszym okresie pracował nad zagadnieniami miernictwa oraz metodami korekcji zniekształceń w transmisji danych. Część teoretyczna tych prac została zakończona pracą doktorską. Po doktoracie, w 1968 roku zainteresowania rozszerzył na systemy teleinformatyczne. Był kierownikiem zespołu,

który opracował system teleinformatyczny UTD1200 (Nagroda Państwowa w 1972 roku). W latach 1969–1977 jego prace dotyczyły teorii informacji, w szczególności teorii kodowania protekcyjnego w transmisji danych (tematyką tą zajmował się m.in. w czasie stażu na Uniwersytecie w Lund w Szwecji, 1975–1976). Wraz z zespołem prowadził badania i prace konstrukcyjne dla systemów teleprzetwarzania w JS EMC RIAD oraz wdrożył system AP-14 w Teletrze. Od 1972 roku był sprawozdawcą ds. CCITT w Genewie (obecnie ITU-T), w komisji VII „Data Communication Networks”. W latach 1978–1983 kierował pracami „Storczyk – S” dotyczącymi telekomunikacyjnych, cyfrowych sieci i systemów zintegrowanych. W pracach brało udział ponad 40 pracowników Instytutu oraz zespoły z innych ośrodków. Prace podstawowe dotyczyły cyfrowego przetwarzania i kompresji sygnałów mowy, struktury cyfrowych sieci specjalnych, wielokrotnych systemów transmisji cyfrowej, elektronicznych systemów komutacyjnych, metod kodowania protekcyjnego, struktur niezawodnościowych sieci i systemów komutacyjnych, synchronizacji sieci, systemów sygnalizacji w sieciach cyfrowych, metod kierowania ruchem, automatycznego wyszukiwania abonentów ruchomych oraz metod komputerowego zarządzania siecią. Wyniki tych prac były podstawą do opracowania polskich wymagań technicznych odbiegających od norm forsowanych w Układzie Warszawskim. Na podstawie wyników prac „Storczyk – S” rozpoczęto w 1980 roku tematy konstrukcyjne „Storczyk”.

Słowa kluczowe

- telekomunikacja
- teleinformatyka
- systemy komórkowe

D

W zespole kierowanym przez Mariana Dąbrowskiego opracowano 3 tematy. Za prace te został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1984). Oprócz koordynacji tematów, jego osobiste osiągnięcia dotyczą komutacji elektronicznej. Kierował opracowaniem i wdrożeniem do produkcji systemu komutacji elektronicznej U10 w zakładach Telfa. W latach 90., po uzyskaniu tytułu naukowego, jego zainteresowania dotyczyły współczesnych kierunków rozwoju sieci, systemów i usług telekomunikacyjnych, w szczególności — teleinformatyki i radiowych systemów komórkowych.

Marian Dąbrowski prowadził wiele oryginalnych wykładów na studiach inżynierskich, magisterskich, podyplomowych i doktoranckich, m.in.: „Inżynierskich teorii informacji”, „Systemów teleinformatycznych”, „Zintegrowanych sieci telekomunikacyjnych”, „Podstaw telekomutacji”, „Systemów komutacji elektronicznej” oraz „Systemów i sieci komórkowych”. Prowadził też seminaria dyplomowe i sprawował opiekę nad studentami studiującymi według indywidualnego programu studiów. Zorganizował cztery laboratoria: komputerowe Odra (1978) i MERA-400 (1980) oraz komutacji elektronicznej (1983) i programowania (1986). W latach 1964–1969 był sekretarzem Komisji Rekrutacyjnej na Wydziale i członkiem kilku komisji Rady Wydziału, a obecnie jest przewodniczącym komisji egzaminów dyplomowych w Instytucie Telekomunikacji. Był promotorem 14 przewodów doktorskich, recenzentem 29 rozpraw dla 5 rad wydziału i rad naukowych. Opiniował 4 wnioski na stanowiska profesorów i o nadanie tytułu profesora. Spośród jego doktorantów i współpracowników pięciu jest obecnie doktorami habilitowanymi, czterech pracuje na stanowisku profesora nadzwyczajnego, jeden uzyskał tytuł profesora, dwóch jest kierownikami Zakładów w Instytucie Telekomunikacji, a kilku pracuje w uznanych ośrodkach zagranicznych.

Marian Dąbrowski w latach 1973–1975 pełnił obowiązki zastępcy dyrektora Instytutu Teleelektroniki ds. dydaktyki i był członkiem komisji do spraw nowych programów studiów, odpowiedzialnym za opracowanie programu dla kierunku Telekomunikacja. W latach 1975–1982 był dyrektorem Instytutu Telekomunikacji. Wprowadził nowe programy nauczania — studia zostały gruntownie przestawione z techniki analogowej na systemy i techniki cyfrowe. Był koordynatorem programu „Unowocześnienie i intensyfikacja kształcenia kadr dla rozwoju telekomunikacji”, w wyniku którego wyposażono laboratoria i wspomagano

prace doktorskie w Instytucie Telekomunikacji, w Instytucie Podstaw Elektroniki i w innych uczelniach kształcących w zakresie telekomunikacji (np. w Gdańsku). W czasie kierowania Instytutem przez Mariana Dąbrowskiego znacząco wzrosła liczba doktorów (z 12 do 41) oraz zostały zakończono trzy habilitacje i jeden wniosek na tytuł profesora. Marian Dąbrowski nawiązał wieloletnią współpracę z ośrodkami naukowymi za granicą, a dzięki współpracy ze szkołami we Francji (ENST-Parryż, ENST-Brest, INT-Evry) w latach 1978–1982 kilku pracowników odbyło staże zagraniczne. Współpraca ta przyczyniła się do organizacji obecnie prowadzonych studiów podyplomowych CITCOM. Dzięki współpracy z University of Lund (Szwecja) nawiązane zostały trwałe kontakty naukowe.

Wśród nagród otrzymanych przez Mariana Dąbrowskiego należy wyróżnić Nagrody Ministra: za badania naukowe (1978), za kształcenie kadry naukowej (1983, 1989) i za działalność dydaktyczną (1986). Marian Dąbrowski jest autorem lub współautorem kilkudziesięciu publikacji, w tym 2 książek (współautorskich), skryptów i pomocy dydaktycznych.

Oprócz pracy na Uczelni Marian Dąbrowski jest cenionym ekspertem telekomunikacyjnym. W latach 1990–1991 i 1994–1997 był doradcą Ministrów Łączności, koordynował program *Feasibility Study for the Expansion and Renovation of the Polish Telecommunications Network*, sponsorowany przez US Trade Development Project (1990–1991), był przewodniczącym zespołów ds. wydania koncesji GSM 900 i GSM 1800, powołanym przez Ministra Łączności (1994–1997), miał duży udział w opracowaniu raportu dla Rady Ministrów „Polityka rozwoju telekomunikacji” (1994–1997), koordynował prace *Prefeasibility Study of the Privatization of the TP S.A.*, prowadzone przez CS First Boston (US TDA) i przez Schrodgers (UK Know How). Obecnie Marian Dąbrowski, oprócz pracy w Instytucie Telekomunikacji, jest zastępcą Dyrektora Generalnego firmy Elektrim S.A. i sekretarzem Rady Nadzorczej PTC ERA. Jest także członkiem Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE), członkiem Sekcji Telekomunikacji Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk, członkiem Forum Społeczeństwa Informacyjnego przy Komitecie Badań Naukowych i przewodniczącym Rady Programowej „Przeglądu Telekomunikacyjnego”. W lutym 2001 roku Prezes Rady Ministrów mianował Mariana Dąbrowskiego członkiem Rady Telekomunikacji.